

Kónya Róbert:

1920. június 4.

(Egy délvidéki fiatal gondolatai)

Szerintem ezt a dátumot mi, magyarok sohasem feledhetjük el, sőt ha tehetjük, minden évben emlékezzünk rá! Valójában mi is történt akkor? És hogyan élték meg a határon túli magyarok ezt a tragikus dátumot? Sokan tudjuk az egyértelmű választ erre a kérdésre, de sajnos viszonylag nagy számban akadnak olyanok is, akik megfélemlenek a magyarság egyik legnagyobb drámájáról. Pedig belegendolni is szörnyű: akkor kezdték meg az idegen népek az elcsatolt területeken a magyar nép háttérbe szorítását és megalázását!

Szerintem itt, a Délvidéken már nincs jövő. Köztudott például, hogy a délvidéki magyar vezetők családtagjai többnyire külföldön tartózkodnak. Ez szégyen.

1945 óta a délvidéki magyarság teljesen magára van hagyva. Minden egyes itteni magyar politikai szervezet csak a maga érdekében tesz valamit. Senki sem hoz áldozatot a magyarságért! A délvidéki magyar értelmiség jelentős része, évtizedeken keresztül kiszolgálta azt a pártot, melynek tagjai halomra gyilkoltak több tízezer magyart 1944 és 1945 között! Mint tudjuk, a kommunizmusnak (papíron) vége van, ám a kommunisták hatalma tovább tart! Újra és újra felmerül a kérdés: ilyen körülmények között mit tehet és milyen kell, hogy legyen egy igazi magyar ember? Nos, mindenekelőtt kell a hit, a hűség, a bátorság!

Mint tudjuk, Szerbia gazdasága alaposan lemarad a többi európai országéhoz képest! De hiszen ez a leépülés már 1945 után kezdődött az akkori rendszer alatt, amikor Délvidékről lopták el a gyárakat, gépeket, gabonát... És mit kaptunk cserébe? Tudjuk a választ.

Mi csak hallgattunk, túrtuk az egészet, sokan pedig elmenekültek külföldre! A délszláv háborúk idején rengeteg szerb „menekült” telepedett le a Délvidéken. Ez a jelenség nemcsak az itteni gazdasági életre nyomta rá bélyegét, hanem a kultúrára is. A szabadkai Népszínház épülete magáért beszél és meggyőzően tanúskodik az itteni magyarság kulturális lehetőségeiről!

Mindezért az anyaország is felelős, hiszen nem védi meg és nem támogatja az elcsatolt földeken élő ártatlan magyar áldozatokat! Eközben minden ország vezetői megvédik saját népüket, nemzetüket, de a magyar vezetők nem! Talán azért, mert nem is magyarok? Ne feledjük el, hogy ahol mi élünk, az pannon tájegység, nem pedig Balkán-félsziget. Ezért én senkinek sem kívánok rosszat, csak annyit, hogy mindenki menjen a saját földjére és ott védje meg saját hazáját!

Tényleg, miért is hallgat a magyar nép? Tartsunk már végre-valahára össze és mutassuk meg a világnak, hogy mi nem vagyunk gyáva nyulak! „Mert, ha most nem ébredsz, soha nem lesz ébredésed!”

